

Glistrup (FP):

Det såkaldte retssikkerhedsudvalgs betænkning kan udtømmende sammenfattes på den måde, at man kradser lidt i overfladelakken omkring problemerne, drysser lidt pudde og anden kosmetik ud over nogle relativt uvæsentlige områder, og så er der ikke mere. Det er ikke så mærkeligt, for udvalget bestod jo udelukkende af embedsmænd, og det fremgår ganske klart, at hverken embedsmændene eller de politikere, der sidder på regeringsmagten, har nogen som helst interesse i, ønske om eller vilje til at skabe mere retssikkerhed inden for skatteområdet. Tværtimod opretholder den herskende klasse her i landet udelukkende sin magt i kraft af, at man, når man mangler saglige argumenter, har skattelovsvåbenet, så man kan overfalde hvem som helst for hvad som helst og gennem sine skønsmæssige fortolkninger og overvejelser simpelt hen ramle ud efter dem, der ikke vil make ret og komme ind i folden til dem, der bestemmer her i landet. Det var i virkeligheden ikke en opgave for dette embedsmandsudvalg, men for Amnesty International at tage sig af de problemer med den forfærdende retsikkerhed, som vi har på skatteområdet her i landet.

Nu er retssikkerhedsdebatten jo i vidt omfang afsporet på den måde, at man skulle tro, det drejede sig om en aktuaroktorvidenskab med henblik på at bedømme statistik, og det er altså hr. Anders Poulsen, der letsindigt er gået ind på det slagsmålsområde, hvor man unægtelig må sige, at både den nuværende og den foregående skatteminister har meget, meget stærke kort på hånden, når man kun kigger på statistikken. Situationen er, at 99,9 pct. af sagerne ikke kommer op til nogen central afgørelse. Mere end 99,995 pct. af sagerne kommer ikke frem til domstolene. Altså, hvis man skulle se på statistikken, kunne man på bedste George Orwell-manér sige: ih, hvor har vi en dejlig retssikkerhed her i landet! Men statistikken lyver som sædvanlig, for vi ved jo alle sammen, hvad der er grunden. Grunden er så ganske klart, at folk ikke tør klage, for de ved, at bliver de uvenner med ham, der skal ligne dem, skal han nok ramme dem det næste år og det næste år og det næste år igen ved, at de så ikke får noget kørselsfradrag, men skønsmæssige

forhøjelser af ditten og datten, og derfor ved menneskene godt, at de skal make ret.

Vi ved jo også udmærket, at så at sige alle danskere snyder i skat, og derfor er situationen den, at når de får besked om, at man nu har forhøjet deres selvangivelse med 8.000 kr. eller 10.000 kr., så trækker de vejret lettet: gud ske lov, man ikke fandt de 20.000 kr. eller 30.000 kr., som man har snydt for. Og de skal søreme ikke have sagen frem til nogen som helst overordnet instans, som eventuelt ville kunne finde dem. Vi kender alle historien om bondemanden, der havde siddet og slåset i et skatteråd i tre timer for ikke at få en forhøjelse på 2.000 kr., og da han så gik ud efter at være blevet forhøjet med de 2.000 kr., vendte han sig om og sagde til formanden: ja, ja, de kloge snyder de mindre kloge, og så grinede han, for selvfølgelig skulle han have været forhøjet med 25.000 kr. i stedet for med de 2.000 kr., han blev forhøjet med.

Sådan er de faktiske forhold i skattehverdagen i Danmark, og skal vi derfor frem til virkelig at løse retssikkerhedsproblemet på indkomstskattens område, er der én og kun én løsning, og det er at afskaffe indkomstskatten. Indkomstskatten duer ikke i vort specialiserede, åbne samfund. Den kan simpelt hen ikke fungere på en retscivilisatorisk måde. Det er det, vi kernemæssigt må frem til at fastslå. Skal man nå nogle skridt frem, må man sætte beskatningsprocenterne ned, til man i hvert fald lader folk beholde mindst halvdelen af det, de tjener. Man må sætte bundgrænsen op, så almindelige mennesker, som hr. Rahbæk Møller talte så smukt for, ikke kommer ind under beskatning overhovedet. Endelig er der den tredje løsning, som er den mest subsidiære, og det er at give ordentlige skattelove her i folketinget.

De ting, som retssikkerhedsudvalget beskæftiger sig med, er jo ret underordnede i denne forbindelse. Blind høne kan også finde et korn, og der er da et par forslag i retssikkerhedsudvalgets betænkning, som kan lyde meget udmærkede, f.eks. at man ikke skal håndhæve alt for kraftige forældelsesfrister over for borgerne, men at de skal have lejlighed til at få deres sager taget op, også selv om de er 2, 3, 4, 5 og måske endda flere år gamle, for der er jo ikke skygge af de hensyn, som taler for forældelse i civilretlige forhold, der gør sig gældende til fordel for skat-